

Chuyện Cô Tim Aline Rebeaud, Bài Học Cho Cộng Đồng Tị Nạn

Đỗ Văn Phúc

Lịch trình gây quỹ của cô Tim tại Hoa Kỳ bắt đầu tại Washington DC (11/10/2008), rồi đến Philadelphia (12/10), Houston (19/10), Orange County (24/10), San Fernando (25/10), San Jose (26/10) tạm chấm dứt tại Seattle (31/10)

Đã quá trễ khi chuyện nổ ra tại trụ sở Cộng đồng Việt Nam tại San Fernando Valley, nơi ban tổ chức đã theo lời yêu cầu của cô Tim, cất bỏ lá quốc kỳ Việt Nam Cộng Hòa đã được bày trí sẵn trên sân khấu, cạnh bục thuyết trình. Cô Tim đã bỏ ra ngoài khi bắt đầu buổi dạ tiệc bằng lễ chào Quốc Kỳ. Sau đó cô ngang ngược tuyên bố "Tôi không muốn những vấn đề chính trị ảnh hưởng đến công việc từ thiện của tôi. Nếu Ban Tổ Chức muốn treo cờ hay làm gì đó tùy ý, nhưng trong chương trình của tôi không thể có cờ Vàng Ba Sọc Đỏ. Điều này quý vị biết hơn ai hết, tôi không thể đứng dưới bất kỳ một lá cờ nào cả." (điều này cô đã nói láo, vì có nhiều hình ảnh cho thấy cô đứng dưới lá cờ đỏ)

Việc ngang ngược của cô và thái độ hèn kém phản phúc của ban tổ chức đã gặp những phản ứng dữ dội của người Việt tị nạn trên các diễn đàn, truyền thông. Nhưng khi phản ứng này nổ ra, thì cô Tim đã hoàn tất chuyến đi vòng nước Mỹ để xin tiền và đang đếm hàng trăm ngàn đô la ăm về Việt Nam ngon ơ.

Trước khi có biến cố này, thì hầu như mọi người đều lên tiếng ca ngợi tấm lòng bác ái của một cô gái Thụy Sĩ đã rời bỏ cuộc sống hạnh phúc riêng tư nơi quê nhà mình, tìm đến một đất nước nghèo nàn xa xôi cách nửa vòng trái đất để mang niềm vui và hy vọng cho hàng trăm đứa trẻ tật nguyên bị bỏ rơi ở Việt Nam.

Năm 1993, người con gái Âu châu trong chuyến du lịch Việt Nam, đã này đã gặp một em bé tật nguyên bị bỏ rơi. Cô đã chọn lựa hy sinh thì giờ và tuổi xuân của mình để ở lại Việt Nam, bắt đầu một kế hoạch nhân đạo để chăm sóc cho trẻ em có cảnh ngộ đáng thương. Cô đã thành lập "Căn Nhà May Mắn", đem các em về nuôi ăn, dạy học và dạy nghề. So với những người cầm quyền vô cảm trong chế độ Cộng Sản Việt Nam, so với hàng triệu người dân tắt bật kiếm ăn, bắt lức trước thảm cảnh, thì việc làm của cô Tim rất đáng ca ngợi. Người ta đã không quá lời khi so sánh cô với Nữ thánh Theresa trước đây từng làm việc thiện tại Ấn Độ.

Nhưng nếu cô chỉ làm việc thiện và có thái độ biết điều thì sẽ không ai lên tiếng; dù rằng người Việt tị nạn vẫn vẫn quan niệm rằng làm việc thiện tại Việt Nam là vô tình đưa lưng ra đỡ gánh nặng cho nhà cầm quyền - qua Bộ Xã Hội, là cơ quan chức năng chính yếu có nhiệm vụ phải lo chăm sóc đời sống cho con dân họ. Người ta đã đưa ra thông kê dài cả trang giấy danh sách những đảng viên Cộng sản và giới cầm quyền chóp bu của nhà nước CHXHCNVN mà tài sản lên đến hàng trăm triệu cho đến hàng tỷ đô la Mỹ (dẫn đầu là Lê Đức Anh, Đỗ Mười, Phạm Văn Trà, Trần Đức Lương, Phan Văn Khải, Nguyễn Tấn Dũng, Nông Đức Mạnh mà tài sản mỗi người trên dưới 2 tỷ đô la). Chúng tôi không lấy làm lạ rằng những người thủ đắc những tài sản khổng lồ này đã không chi ra một chút nào để giúp đỡ dân mình. Vì mục đích cầm quyền của họ là làm giàu cho bản thân qua sự cướp đoạt và tham ô.

Vì thế từ mấy chục năm nay, người Việt Tị nạn đã phải quá hào phóng bỏ ra hàng tỷ đô la để cứu giúp trước hết cho thân nhân, sau đó là các nạn nhân các thiên tai, tệ nạn xã hội. Vì thế, mà mấy năm gần đây, đã có hiện tượng các ông sư bà vải, cha cố quốc doanh từ Việt Nam đi các nước tư bản - nơi có đông người tị nạn - để xin tiền cho các chương trình nào tu sửa chùa chiền, nhà thờ, nào nuôi nấng cô nhi, người già, nào cứu đói, cứu lụt... Trong khi ngay tại trong nước, họ không dám góp phần vào việc đấu tranh đòi lại quyền sở hữu đất đai, tài sản mà Cộng sản đã cướp đoạt từ nửa thế kỷ qua do những Thượng Tọa, Linh Mục, Giám Mục đã can đảm khởi xướng như vụ giáo xứ Thái Hà vừa qua. Không lâu trước

đây, vào giữa năm, linh mục Trịnh Tấn Hoàng dòng Phancicô từ California đã đến nhiều nơi tổ chức gây quỹ và đã từ chối việc treo và chào quốc kỳ VNCH. Dư luận đã kịch liệt lên án tên thầy tu Việt gian này một thời gian dài. Và nay thì đến cô Tim Aline Rebeaud.

Dĩ nhiên Tim Rebeaud khác với Trịnh Tấn Hoàng. Một bên là người Việt Nam đến Hoa Kỳ có xác suất 90% ông ta cũng mang tư cách tị nạn; một bên thì là người ngoại quốc chẳng dính dáng gì đến quốc sự Việt Nam. Chúng ta không lên án nặng nề cô Tim như lên án Trịnh Tấn Hoàng. Nhưng ít ra, khi ở Việt Nam, cô phải đứng dưới lá cờ đỏ để thực hiện ý nguyện từ tâm của mình; thì khi ra hải ngoại cô cũng phải chấp nhận đứng dưới lá cờ vàng để kiếm chút tài trợ của người tị nạn.

Nếu như ban tổ chức đặt một vài điều kiện nào đó làm xúc phạm đến lòng tự trọng và danh dự của cô; thì việc cô phản đối là chính đáng. Nhưng đây là vấn đề lễ nghi rất hợp lý của bất cứ tổ chức, đoàn thể nào. Lá cờ vàng là biểu tượng cao quý nhất của người Việt hải ngoại. Đó là hồn thiêng sông núi, là máu xương hàng trăm ngàn chiến sĩ đồng bào đã hy sinh cho tổ quốc. Đó là chứng minh lý lịch của người Việt tị nạn. Cô đã từ chối, không chào quốc kỳ VNCH, vì có lẽ lá quốc kỳ đó biểu trưng những gì cô không ưa. Mà đã như vậy, thì cô không nên tìm đến cộng đồng người Việt, là những người tôn vinh lá quốc kỳ đó, và theo thuyết tam đoạn luận, thì họ cũng là đối tượng cô thù ghét. Người có lòng tự trọng sẽ không ngửa tay nhận ân huệ từ những người mình thù ghét, không ưa. May mắn cho cô. Cô đã gặp phải những ban tổ chức hèn yếu, thiếu bản lĩnh, lập trường. Nên họ đã nhượng bộ cái thái độ trịch thượng của cô.

Trách cô Tim là thừa!

Phải đặt vấn đề này với ban chấp hành Cộng đồng San Ferdinand Valley, những người được cộng đồng tín nhiệm, bầu ra đại diện cho mình, đại diện cho quyền lợi và chính nghĩa của mình ; cũng như các ban tổ chức khác tại các thành phố cô đã đi qua. Chính họ đã vì phút bồng bột, thiếu suy nghĩ đã có hành vi mà chúng ta có thể gọi là phản bội khi cất bỏ lá cờ mà người tị nạn ấp ủ tôn kính để làm vừa lòng một kẻ ngoại lai đến xin xỏ ơn huệ. Họ đã quên cái thể thượng phong của mình. Chắc cô Tim và những kẻ đứng sau lưng cô rất hể hả vì đại thắng lợi : “Chúng ta vừa lấy tiền chúng nó, vừa hành nhục chúng nó! “

Hiện nay, đã có nhiều chi nhánh của tổ chức « Căn Nhà May Mắn » tại các nước Mỹ, Canada, Bỉ, Thụy Sĩ. và Pháp. Dĩ nhiên, có rất nhiều người đây từ tâm sẵn sàng giúp cô mà quên đi những mặt trái của vấn đề xã hội trong chế độ Cộng Sản. Cô Tim có lẽ sẽ còn lâu mới trở lại Hoa Kỳ. Nhưng chắc chắn trong tương lai, sẽ còn nhiều trò ăn xin từ Việt Nam.

Xin chấm dứt cái trò vừa ăn mày vừa hõn láo này! Muốn có tiền thì trước hết hãy gõ cửa bọn lãnh đạo Cộng Sản; nếu chúng không cho thì lật nhào chúng ra mà lấy lại. Vì đó là tiền của nhân dân Việt Nam. Còn kẹt quá mà phải ra hải ngoại xin, thì chớ có thái độ trịch thượng. Đất nào cũng có chủ cả. Riêng với quý vị tị nạn, quý vị cộng đồng, đã quá đủ rồi. Không có công tác thiện nguyện nào hiệu quả bằng công tác đấu tranh chấm dứt chế độ phi nhân ở Việt Nam.

Austin, mùa Thanksgiving, 2008.
Michael Do (Đỗ Văn Phúc)